

denne Ting, som har indgaaet en Kontrakt, der tilføjesatter § 4, skal paa een Gang lukkere hele Tingen og blive Ejer af den. Hvis det lykkes er umyndig at narre en Symaskineforhandler til at give sig Tingen uden at forlange den fulde Fjerdedel betalt kontant, idet han maasse faar en Ven til at stille Sikkerhed for en Del af Fjerdedelen, saa kan den umyndige gaa fra Handelen, gnide sig i Hænderne og sig til Sælgeren: Nu er jeg bleven Ejer af hele Maskinen blot ved at betale en Femtedel, og de Forpligtelser, jeg har paataget mig, gælde til Wandsbeck, jeg er mindreaarig eller umyndig og optræder uden Kurator eller Værge, saa jeg har ingen Forpligtelser, men Tingen er heldigvis min, og jeg kan sælge og pantsætte den. Og hvis man vil anlægge kriminel Sag for Bedrageri imod ham for at have solgt eller pantsat en fremmed Ting, saa vil han sige: I § 4 staar, at i samme Øjeblik som den ulovlige Kontrakt er underskrevet, er jeg bleven Ejer af Tingen, og jeg har da Lov til at sælge min egen Ting og kan derfor ikke straffes for Bedrageri. Hele denne Paragraf er en ren Monstrøsitet, men det kunne vi nemt komme over ved at stryge Paragraffen. Saa vidt jeg har forstaaet Forhandlingerne i det andet Ting, har man indrettet det saaledes, fordi man navnlig blandt de læge Medlemmer, det er Iste Juristerne, har næret et meget levende Ønske om at beskytte de umyndige ved saadanne Handeler og navnlig at ramme disse ækle Magerkarle eller Pantelaanere, der sælge paa Afdrag; de skulle straffes med at miste hele Værdien af deres Ting. Det er den Slags Paniker, der undertiden komme over en lovgivende Forsamling, og som styde langt ud over Maalet. De søre ogsaa til, at man gaar til forpørlig Revselse, naar det gælder om at indføre Tvangsarbejde.

Jeg vil altsaa ønske, idet jeg som den sidste ærede Taler forudsætter, at dette Lovforslag gaar i Udvalg, at dette Udvalg vil behandle Loven med et virkeligt Ønske om paa den Vasis, som Folketinget har erklæret sig villigt til at gaa ind paa, at faa en fornuftig Lov ud af det. Jeg tror virkelig ikke, det er saa vanskeligt. Men ganske vist, naar man som den ærede Justitsminister (og det ærede Iste Medlem for Iste Kred (Nellemann)) ikke finder, at der er opnaaet det allermindste for Sælgeren ved den Bestemmelse, der er i § 1, 2det Stykke, saa er der ikke megen Udfigt til, at der kommer noget ud af det. Men jeg tror dog, det kan formuleres saaledes, at man i Virkeligheden fjerner det, som er Skandalen ved disse Afbetalings- eller Afdragshandeler, og det

som vi alle sammen godt vide er det, der klages over, nemlig det høist ubillige og uretfærdige i, at en Person, der maasse har betalt Størstedelen af en maaste oven i Købet overbreven Købesum, skal være udsat for, at Sælgeren, naar et enkelt eller et Par Afdrag udebliver, kommer og ikke alene tager Tingen tilbage, men endogsaa beholder Købesummen, saa den ulykkelige Køber, der antages at være en fattig Mand, skal miste baade Pengene og Tingen, og at den handlende, som man forudsætter handler paa mindre respektabel Maade, faar stor Fortjeneste deraf, idet han beholder Pengene og tillige faar sin Ting tilbage. Det er det, man skulde komme bort fra, og det er derimod man skulde have Midler. Men da tror jeg virkelig, at Midlet i § 1, 2det Stykke, er ganske praktisk. Er der kun betalt lidt a conto, er der ingen Hjælp for Køberen, hverken efter dette Forslag eller efter Regeringens Forslag. Men er der betalt noget klækkeligt, er vedkommende kommen nær op til at have erlagt hele Købesummen, vil det saamænd være en lidet vanskeligt Sag for vedkommende at skaffe det, der refterer endnu; kan han ikke gøre det selv, vil han altid kunne faa Hjælp dertil. Sympigen vil lige saa godt kunne indfri sin Symaskine og komme til at arbejde med den, som hun kunde, hvis hun havde pantsat den paa Assistentshuset, og hun vilde dog nok vide at skaffe Penge til at tilfredsstille Assistentshuset. Jeg anbefaler derfor, at dette Lovforslag maa blive gjort til Genstand for alvorlig og indgaaende Behandling i et Udvalg.

GOSS: Da jeg var Medlem og, saa vidt jeg hukker, Ordfører for det Udvalg, som i forrige Samling behandlede Forslaget, saaledes som det den Gang forelaa fra Regeringens Side, skal jeg gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den stedfundne Forhandling. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, erindrede om den Forhandling, der fandt Sted da, og hvorledes han allerede den Gang havde udtalt den Mening, at man ved Lovforslaget, saaledes som det da var affattet af Regeringen og senere er bleven forelagt i Folketinget, i Virkeligheden ikke hjalp, men snarere forværrede Stillingen for dem, som købte paa Afdrag. Jeg skal ikke komme langt ind paa denne Diskussion, men blot erindre om, hvad der i Mødsætning til denne Opfattelse blev gjort gældende fra den Side, som Landstinget altsaa gav Medhold, at man dog ikke kunde gaa ind paa eller fornuftigvis hylde den Betragtning, at man ved at give de vedkommende en Ret til noget, en Ret til visse Tilbagebetalinger,